

သူဝေး

မှော်ဖူဖောင်းတစ်လုံး ဝယ်ခဲ့သူ

နိဒါန်း

တိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကိုဖြုတ်ပြီး ဖြန့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အင်္ကျီဆိုဒ်က အတော် ကြီးနေ တယ်။ အတော် ဝတ် လူ တစ်ယောက် ဝတ်တဲ့ အင်္ကျီပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ခုတင်အောက်က ဖိနပ်တစ်ရန်ကို လည်း ကြည့်လိုက်တယ်။ ဖိနပ်ကလည်း အတော် ကြီးတယ်။ လူဝကြီး တစ်ယောက် စီးတဲ့ ဆိုင်ပဲလို့ ခန့်မှန်းရပြန်တယ်။ အင်္ကျီကို တိုင်မှာ ပြန်ချိတ်ပြီး ဒီအခန်းထဲက ကျွန်တော် တိတ်တဆိတ်ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်။

အိမ်နောက်မီးဖိုခန်းက စားပွဲဆီရောက်ခဲ့တယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်။ ဖန်ခွက် နှုတ်ခမ်းတွေ ကို နှာသီးဝမှာ တွေ့ပြီး ရှူကြည့်တယ်။ စူးပြင်းတဲ့အနံ့တစ်ခုက မူးနောက်စရာကောင်း အောင် ကျွန်တော် အနံ့ခံအာရုံထဲကို တိုးဝင်သွားတယ်။ မခံနိုင်လို့ ချက်ချင်း ခွက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ရိုက်ချမိတယ်။ ခွက်နဲ့စားပွဲနဲ့ ထိမိတဲ့အသံ နည်းနည်း ကျယ်သွားလို့ ကျွန်တော် ဘေးဘီကို သတိမူလိုက်ရ သေးတယ်။

မီးဖိုခန်းနောက်ဖေးတံခါးပေါက်က ခွေးတစ်ကောင်က ခေါင်းပြူးပြီး ကျွန်တော် ကို ကြည့်နေ တယ်။ သူကြည့်နေတဲ့ပုံက သူတစ်ချိန်က မြင်တွေ့ ခဲ့ဖူးတဲ့ လူ တစ်ယောက် ကို ကြည့်နေသလိုပဲ။ သူ့ အကြည့်ကြောင့် ကျွန်တော် လည်း သူ့ကို မြင်ဖူးသလို ခံစားရသွားတယ်။ ကျွန်တော် အနားတိုးကပ်သွား ပြီး ခွေးရဲ့ ကျောပြင်ကို ပွတ်ပေးလိုက် တယ်။ ခွေးက ငြိမ်ခံပြီး ကျွန်တော် ခြေထောက်ကို ခေါင်းနဲ့ ပြန်ပွတ်ပေးနေတယ်။

ညေခန်းအနီးနားက အခန်းတစ်ခုဆီက ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို လှမ်းကြားရတယ်။

“ဟင်း...”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှည်ချမိတယ်။

သူ ... ငိုနေတုန်းပဲလား ... ။

အ.ထ.က (၁၈)၊ အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်း။

ကျောင်းဝန်းထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ ယူကလစ်ရွက်တစ်ချို့ ဟာ ကျွန်တော် ခေါင်းပေါ်ကနေ ဖြတ် ပျံသွားကြတယ်။ အဝေးက တလူလူလွင့်လျားနေတဲ့ အလံတော် ကြီးက လက်ဝှေ့ယမ်းပြနေကာ နှုတ် ဆက်နေသူ တစ်ယောက် လိုပဲ။

ဒီကနေ့အဖို့ ကျောင်းဆောင်တွေ ဆီက သစ်သားပြုတ်တင်းတံခါးရွက်တွေ ဟာ သစ်လွင်တောက် ပနေပြီးတော့ (Hall) ခန်းမအထိ စီတန်းပေါက်ရောက်နေတဲ့ ပိတောက်ပင်တွေ ရဲ့ သစ်ရွက်တွေ က လည်း ပိုမိုစိမ်းမြနေကြတယ်။

ကျောင်းဝန်းထဲမှာ လူစုံနေပြီထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ အသံမပေးဘဲ ရပ်နေမိ တယ်။ မျက်နှာကလည်း အလိုလို ပြုံး ယောင်သမ်းနေမှာ သေချာပါတယ်။ ဒီနေ့ ကျောင်းသားဟောင်း တွေ ရဲ့ ဆရာကန်တော့ပွဲပါ။

ကျွန်တော့် ထက်ငယ်တဲ့ ကျောင်းသားဟောင်းတွေ ကော၊ ကျွန်တော် တို့ အစ်ကို၊ အစ်မအရွယ်၊ အဖေအမေအရွယ်ရှိမယ့် ကျောင်းသားဟောင်းတွေ ကော အရွယ်စုံပါပဲ။ ကျောင်းဝန်းထဲမှာ ရောယှက် ပြည့်နှက်နေကြပြီ။ ဆရာ၊ ဆရာမ တွေ ကိုလည်း လှမ်းတွေ့နေပေမဲ့ သွားနှုတ်မဆက်သေးဘဲ သူငယ် ချင်းဟောင်းတချို့ ကို မျက်လုံးနဲ့ လိုက်ရှာနေလိုက်တယ်။

ကော်ဖီကုမ္ပဏီဝတ်စုံနဲ့ ကျောင်းအဝင်ဝမှာ ကော်ဖီဝေနေတဲ့ ကောင်မလေးအဖွဲ့ထဲက တစ် ယောက် က တစ်ခါသုံးခွက်လေးနဲ့ ကော်ဖီလာဝေတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ယူလိုက်တယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ ...

“ဟေ့ကောင် ... သွေးခန့် ... အဟား ...”

အဲဒီ အော်သံနဲ့အတူ ဝင်းသစ်ပြေးလာတယ်။ ဝမ်းသာအားရပြေးလာပြီး

ကျွန်တော်ရှေ့ရောက်တာနဲ့ ဘရိတ်အုပ်တယ်။ ပြီးတော့ မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်လို ခြေရှပ်ပြီး နှစ် ချက်လောက်ကပြပြီး ပျော်ပြသေးတယ်။ ‘ဒီကောင်တော့ ...’ လို့ ကျွန်တော် ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးခါမိပြီး ရယ် ဖြစ် သေးတယ်။

ပြီးမှ ကျွန်တော် ဒီကောင့်ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးလိုက်ပြီး ...

“အေပေး ... ဘာတွေ လုပ်နေလဲ”

ကျွန်တော် အမေးကို ဝင်းသစ်ခေါင်းဆတ်ပြတယ်။

“လာ ... ဟိုမှာ ကျော်စွာ တို့ရှိတယ်။ အဲ့ဒီသွားမယ် ... လာ”

“ဘယ်ကျော်စွာ လဲ၊ အုန်းမှု တိခွက်ကျော်စွာ လား၊ သုံးစီးရှင်ကျော်စွာ လား။”

“နှစ် ကျော်စွာ လုံးရှိတယ် ... လာ ... လာ ... သွားမယ်”

ရာဇဝင်ထဲမှာ ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ တို့၊ တစ်စီးရှင် ဘာညာတို့ ရှိသလိုမျိုး ကျွန်တော် တို့ ကျောင်း သားဘဝတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ထဲမှာ သုံးစီးရှင်ကျော်စွာ ဆိုတဲ့ကောင် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဆင်ဖြူတော် သုံးစီးပိုင်တာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။

သူ့အိမ်မှာ ဇီးတင်တဲ့ ဝက်ကြီးသုံးကောင် မွေးထားလို့ သုံးဇီး(စီး)ရှင်ကျော်စွာ လို့ သမုတ်လိုက် ကြတာပါ။ အုန်းမှု တိခွက်ကျော်စွာ ကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ဆံပင်ကေက အုန်းမှု တိခွက်ကေ ဖြစ်နေလို့။ သူငယ်တန်းကနေ ဆယ်တန်းအထိ အဲဒီ ကေပဲ။ ကျွန်တော် ကတော့ ဒီကောင့်ကေကြီးမြင်တိုင်း အမြဲ ပျင်းရိနေမိတော့တာပဲ။

ဝင်းသစ်က ကျွန်တော် ကို ဘော်ဒါတွေ စုံနေတဲ့နေရာကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့တယ်။

“ဟေ့ကောင် ... ကျော်စွာ နှစ် ကောင်”

ဟာ ... သွေးခန့်ကြီး ... ကြည့်စမ်း ... မင်းပျောက်နေတာ ကြာပြီပဲ။ အရင်နှစ် က ဆရာ ကန်တော့ပွဲလည်း မင်းရောက်မလာဘူး”

“ဟား ... ဟား ... လူစုံနေကြပါလားဟေ့”

ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ စောမင်းနဲ့ ဒိန်ကြီးတို့လည်း ရောက်လာကြပါတယ်။ ပြီးတော့ သီဟနိုင်တို့ ရဲဝင်း တို့လည်း ရောက်လာကြတယ်။ နောက်ထပ်နောက်ထပ်လည်း တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကုန်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့နှစ် က ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေ တော် တော် စုံ သွားပါတယ်။ လူတွေ စုံတော့ သတင်းတွေ လည်း စုံရပေါ့။

“ငါ ကတော့ ငါ့မိန်းမစတိုးဆိုင်မှာ ကောင်တာပြန်ထိုင်နေတာပါပဲ။ ထွေထွေထူးထူးအလုပ်တော့ မရှိဘူး။ တချို့ ညတွေ ဘုရားရှိခိုးတယ်။ တချို့ ညတွေ နည်းနည်း သောက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ လည်ပတ်နေ တာ တစ်နေ့တစ်နေ့ကို ...”

“ငါ ကတော့ ငါ့ဦးလေးသွင်းပေးတဲ့ ဘဏ်မှာ ပဲ လုပ်နေတာ သုံးနှစ် ရှိပြီ။ ငွေကိုင်ကွ။ လူက ရင် ကြပ်ပန်းနာ (Asthma) ဖြစ်လာတော့ ငွေခန်းနဲ့ သိပ်မတည့်ချင်ဘူး။ အလုပ်ပြောင်းဖို့ စဉ်းစားနေတာ။ ဝန်ထမ်းလည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူးကွ”

“ငါ ကတော့ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီချနေတာကွ။ မူဆယ်ဘက်တွေ ပေါ့”

“ငါ့အလုပ်ကိုတော့ ငါးပွက်ရာ ငါးစာချတဲ့အလုပ်လို့ ပြောရမှာ ပဲ။ ငါးရှဉ့်ဆို ငါးရှဉ့်မွေးလိုက်တာ ပဲ။ တောက်တဲ့ တောက်တဲ့ဆိုရင် ရိုးမထဲ တိုးလိုက်တာပဲ။ ရေသန့်ဘူးထဲက စွယ်တော် ပုံပေါ်တယ် ဆိုရင်လည်း ရေသန့်ဘူး ရောင် :လိုက်တာပါပဲကွာ”

“အဟားဟား ... ဈေးကွက်စီးပွားရေး ပေါ့။ ကောင်းကွာ”

ဒီလို လက်ရှိဘဝလေးတွေ ကိုလည်း တစ်ယောက် တစ်ခွန်းပြောပြကြတယ်။ ကြားကြရတယ်။ ရယ်မောရတာ လည်း ရှိတယ်။ ရင်မောရတာ လည်း ရှိတယ်။

ဒီလိုပဲ ရောက်မလာ ဖြစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်း ကြားရတော့လည်း လွမ်းရ၊ ဆွေးရ၊ သက်ပြင်းတွေ နွေးရတယ်။

“ဆန်းဦးက ရှေ့တန်းမှာ ကျသွားပြီတဲ့။ ချောင်းပစ်ခံရတာ တဲ့ကွာ”

“ပုရစ်လည်း စစ်ထဲမှာ ပဲ။ မိုးမြင့်လည်း ဆယ်တန်းပြီးကတည်းက နယ်စပ်ဘက် ‘လိမ့်’မယ်ပြော ပြီး လုံးဝကို ပျောက်သွားတာ။ အောင်ကြီးသတင်းလည်း အစအနကို

ကောက်မရတော့ဘူး”

“ကျော်မင်းသူလည်း ဩစတေးလျသွားပြီ။ ‘ပက်’ မြို့မှာ နေတယ်ဆိုပဲ။

ပြန်လာဖို့ မသေချာ တော့ဘူးတဲ့။ ဟိုလက ငါတို့ကို လာနှုတ်ဆက်သွားတယ်။

ဘီယာဆိုင်ခေါ်ပြီး သူတိုက်မှာ လိုလိုနဲ့ ငွေရှင်းတော့ ဗိုက်အောင့်တာလိုလို၊

လိပ်ခေါင်းထွက်ချင်တာလိုလို လုပ်ပြပြီး အမေ့ခံနေတာ”

ကျွန်တော် တို့ ဒီလိုစကားကောင်းနေသလိုပဲ ကျွန်တော် တို့ရဲ့

ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လည်း မိန်းကလေးတစ်သိုက် စကားလက်စုံကျနေတယ်။ ဝင်းသစ်က ...

“ဟာ ... ဟိုမှာ ငါတို့နှစ် က ကျောင်းသူတွေ ကွ”

လို့အော်ပြောတာမို့ ကျွန်တော် တို့ ကြည့် ဖြစ်လိုက်ကြတာပါ။

အဲဒီ မှာ ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ်။ စောမင်းက ပခုံးတိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... ပန်ရွယ်ဆုလာဘ်ကိုတွေ့လား ... ဟိုမှာ ။ မင်း သူနဲ့မတွေ့ရတာ

ကြာပြီမို့လား။ ကြည့်စမ်း ... ကျောင်းတုန်းကထက် အဆလေးရာလောက် ပိုလှလာတယ်။

ရွှေလိုဝင်းပြီး ပြည့်ပြီးနေတာပဲကွာ၊ အသားတွေ က ...”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းအသံထဲမှာ နှာဘူးသံမပါနဲ့”

“အေးပါ ... မင်းကိုတွေ့လားလို့ ပြောတာ”

“တွေ့တယ် ... တွေ့တယ်”

ကျွန်တော် တွေ နေပါတယ်။ စောမင်းပြောသလိုပဲ သူဟာ တကယ်ကို

ရွှေအစင်းနဲ့ ပြည့်ဝနေပါတယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ ရွှေဝါရောင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကလေးနဲ့လည်း

လိုက်တယ်။ အရှက်မရှိတဲ့ ဝင်းသစ်ကြီးက ဒီလိုဆော်ဩလာပြန်တယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါတို့ သူတို့မိန်းကလေးအသိုက်ထဲကို နွားပြောင်ကြီးတွေ

လို ဝင်ပြေးဝှေ့ကြမလား”

“အေး ... ကောင်းတယ်ကွ”

“ဟား ... လုပ်လိုက်လေ၊ နှိပ်ဟ”

သိပ်တောင် မဆော်သြလိုက်ရဘူး။ ဝမ်း ... တူး ... သရီး အော်ပြီး တစ်ဟုန်ထိုး
ခေါင်းကြီးတွေ ငုံ့လို့ ပြေးဝင်သွားကြတယ်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟော ...”

“အာ ... ဘာကြီးတွေ လဲ ...”

“အမလေး ... ဗရုတ်ကောင်တွေ ”

မိန်းကလေးတွေ ငယ်သံပါအောင် အော်ကြတယ်။ သေနာ၊ သူတောင်းစား၊
အဘွားကြီးနဲ့ရမဲ့ အကောင်တွေ စသဖြင့် ကျိန်ဆဲကြပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း
ပြေးလာရာကနေ သူ့ကိုဝင်တိုက်မလို့ လုပ်တော့သူက ရုတ်တရက်လန့်သွားပေမဲ့ ကျွန်တော်
ကို ကျွန်တော် မှန်းသိလိုက်တဲ့အခါ နှုတ်ခမ်းလေး ဝင်းသွားတယ်။ ခပ်ဝန်းဝန်းလေး
ဟ၊ သွားတယ်။ မျက်လုံးတွေ လည်း အရောင် လက်သွားတယ်။

သူ့ရဲ့ ဒီလို အသွင် ပြောင်းသွား တဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော် က အသင့်ပြင်ထားတဲ့
ဖုန်းကင်မရာနဲ့ လှမ်းရိုက်လိုက်တယ်။

“ဟာ ... သွေးခန့်ကြီး”

ကျွန်တော် သူ့ ဓာတ်ပုံကို အကြီးချဲ့ရင်း ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်တယ်။

“နင် ငါ့ကိုတွေ့တော့ အရမ်းဝမ်းသာသွားလို့လား”

“အောင်မာ ... ဝမ်းမသာရပါလားတော် ”

“မငြင်းနဲ့ ... ဒီမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတယ်။ နင့်ပုံက ငါ့ကိုတွေ့ တော့
အဆမတန်ဝမ်းသာသွားတဲ့ ပုံပဲ။ ငါ့အိမ်ရောက်ရင် ကွန်ပျူတာထဲထည့်၊ ပုံကြီးချဲ့ပြီး
စက်ဝိုင်းခြမ်းတွေ ၊ ပေတံတွေ နဲ့ တိုင်းပြမယ်။ တကယ်ဝမ်းသာလို့ ဟသွားတဲ့နှုတ်ခမ်းဟာ

ဘယ်လောက်ကျယ်တယ်၊ တကယ်ဝမ်းသာလို့ ကွေးသွားတဲ့ ပါးပြင်ကြွက်သားတွေ က ဘယ်လောက်ဒီဂရီရှိတယ်ဆိုတာ ငါ့စာအုပ်ထဲမှာ မှတ်ထားတာ ရှိတယ်။ အိမ်ရောက်မှ သေချာတိုင်းကြည့်ရမယ်”

ကျွန်တော် ဒီလိုပြောတော့ သူခေါင်းမော့ရယ်တယ်။ တခြားသူတွေ လည်း ပိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ‘သွေးခန့်တို့ ကတော့ အဆန်းတွေ ပြောပြီ’ လို့ ချစ်ဖူးသိမ့်ကလည်း ဩချတဲ့အသံကြီးနဲ့ ပြောသေးတယ်။ အားလုံးက မတွေ့ရတာ ကြာပြီ ဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပါပဲ။ ပန်ရွယ်က ရယ်လို့ဝမှ ...

“ဝမ်းသာတာပေါ့ဟာ ...။ နင်တို့ ငါတို့ရပ်ကွက်က အိမ်လည်း ပြောင်းသွား၊ နင်လည်း နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီးကတည်းက နင်နဲ့ဘယ်မှာ တွေ့ရတော့လို့လဲ။ ဒါနဲ့နင် ဒီပြန်လာတာ အပြီးလား၊ ဘာလုပ်မှာ လဲ”

“အေး ... နင်ပြောသလို အပြီးပြန်လာတာ။ အလုပ်က အိမ်ထောင်ရေး အကျိုးဆောင် လုပ်မလို့”

“အမ် ...”

“စပြီ ... ပေါက်ကရတွေ ”

သူတို့ ဝိုင်းပြီး အံ့သြကြပြီ။ ပြုံးစိစိ လုပ်ကြရယ်ကြပြီ။ ဒီက အတည်ပြောနေတာကို။

“ငါတို့ နိုင်ငံက လူလတ်တန်းစားတွေ အတွက် ဈေးနှုန်းချိုပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ မင်္ဂလာ ခန်းမတွေ တည်ဆောက်မယ်။ တည်ထောင်မယ်။ ပြီးရင် ဆန်းဆန်းပြားပြား မင်္ဂလာဆောင်နိုင်တဲ့ စုံတွဲ တွေ ဆိုရင် သူတို့မင်္ဂလာပွဲကို (modify)လုပ်နိုင်ရင် လုပ်နိုင်သလောက် ဈေးလျော့ပေးမယ်။ ငါအကြံပေးတဲ့အတိုင်း လက်ခံပြီး မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဆိုရင် မင်္ဂလာခန်းမနဲ့ အကျွေးအမွှေးစရိတ်တွေ မယူတဲ့အပြင် အကောင်းစားလက်ဖွဲ့ပေးပြီး သူတို့စိတ်ကြိုက် ဟန်နီးမွန်းပါ စီစဉ်ပေးမယ်”

ဘယ်သူမှ ငှက်ပျောတုံးဖက်ချင်စိတ် မရှိကြတာမို့ အားလုံးက

စိတ်ဝင်စားသွားကြတယ်။ အဲဒီ အထဲမှာ အုန်းမှု တိခွက်ကျော်စွာ က အကဲဆုံး။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကို အကြံပေးကွာ။ ငါ မင်းအကြံပေးတဲ့အတိုင်း

မင်္ဂလာဆောင်မယ်။ ပြော ... ငါ ဘယ်လိုဆောင်ရမလဲ”

“အင်း ... မင်းဆိုရင် မင်းက ကျောက်ခတ်လူသား ဆံပင်ကေနဲ့ဆိုတော့ သူများ

တွေ လို လေယာဉ်ပျံပေါ်တက်ဆောင်လို့လည်း မရဘူး။ လကမ္ဘာပေါ်တက်ပြီး ဆောင်ဖို့လည်း

ငါ့မှာ က အဲ လောက်စရိတ်မရှိဘူး။ ရေအောက်ထဲမှာ သင်္ဘောပေါ်တွေ မှာ ကလည်း သူများ

တွေ ဆောင်ပြီးပြီ။ လေထီးနဲ့လည်း သူများ တွေ ဆောင်ဖူးတယ်ကွ။ အင်း ... မင်းက

ကျောက်ခတ်လူသားကေနဲ့ ဆိုတော့ ...”

“အာ ... ဒါချည်း ပြောနေတာပဲ”

“ဒါချည်း ပြောမှာ ပေါ့ကွ။ မင်းဆံပင်ပေါ်မူတည်ပြီး မင်းမင်္ဂလာပွဲကို စီစဉ်ရမှာ ။

အင်း ... ဟုတ်ပြီ ... ဒီလိုလုပ်ကွ။ မင်းပုံကလည်း ကမ္ဘာဦးပုံဆိုတော့ မင်းကလည်း ဒါဝင်ရဲ့

သီအိုရီအရ လူမ ဖြစ်ခင် စပ်ကြားတုန်းက မျောက်တွေ လို မင်္ဂလာဆောင်ကွာ။”

သစ်ပင်ပေါ်မှာ ဆောင်ရမယ်။ ပွဲလာဧည့်သည်တွေ ကို နွယ်ကြိုး နဲ့စီးပြီး

လိုက်နုတ်ဆက်ရမယ်။ ရေခဲမုန့်နဲ့ ကိတ်မုန့်တွေ ကိုလည်း ကမ္ဘာဦးတုန်းကလိုပဲ

ကျောက်ခွက်ထဲထည့်ပြီး ကျွေးမယ်။ မင်္ဂလာနောက်ခံတေးဂီတကိုလည်း ကျောက်တုံးတွေ

တဝှက်တဝှက်ရိုက်ပြီး တီးပေးမယ်။ သစ်ခေါင်းပါတဲ့ သစ်ပင်ကြီးကို လက်ဖွဲ့တွေ လက်ခံတဲ့

နေရာအ ဖြစ်ထားမယ်။ လက်ဖွဲ့တွေ သစ်ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ရမယ် ... ပြီးတော့ ...”

“အာ ... တော် ပြီကွာ။ မင်းလုပ်နေတာနဲ့ပဲ မင်္ဂလာဦးညလည်း လှိုက်လှိုက်ထဲမှာ ပဲ

အိပ်ရဖို့များ နေ ပြီ။ သွား ... ဘာတွေ မှန်းမသိဘူး”

အုန်းမှု တိခွက်ကျော်စွာ လေသွားပြီး ကျွန်တော် အနားက ထွက်သွားတယ်။

ကျန်တဲ့သူတွေ လည်း ကျွန်တော် မျက်နှာပြောင်နေမှန်း သိသွားပြီး တစ်ယောက်

တစ်ခွန်းဆဲဆိုပြီး ရှိသွားကုန်ကြတယ်။

ကောင်းတယ်။ ဒီတော့မှ ပန်ရွယ်နဲ့ နှစ် ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့တော့တာပေါ့။

ခုနက စကားတွေ ကြောင့် ပန်ရွယ်က ရယ်မောနေရှာတုန်းပါ။

ကျွန်တော် ကတော့ ရယ်နေတဲ့သူရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ဟိုးတုန်းက ကာလတချို့ ကို ပြန်တွေ့ နေ မိတယ်။

ကျွန်တော် အနောက်မှာ ပိတောက်ရွက်တွေ ကြွေနေတယ်လို့ လှည့်မကြည့်ပဲ သိနေမိတယ်။

အတိတ် (၁)

ပန်ရွယ်ဆုလာဘ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပက်သက်တဲ့ အမှတ်တရအကြောင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော် မှာ တောင်ပုံရာပုံအများ ကြီးပါပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူနဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ခြံချင်းကပ် လျက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကိုး။ ထားပါတော့။

အဲဒီ လို အမှတ်တရတွေ အများ ကြီးထဲကမှ ဆယ်တန်းတုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အ ဖြစ်အပျက် လေးကို ပြန်စားမြုံ့ ပြန်ပြမယ်။ ဒီ ဖြစ်ရပ်အတွက် ဒိန်ကြီးနဲ့ စောမင်းကိုလည်း ဇာတ်ပို့ပြန်ခေါ်ရမယ်။ ဇာတ်ပို့သာ ပြောရတာ အဲဒီ တုန်းက ဒိန်ကြီးက မင်းသား ဖြစ်မှာ ။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ တော့ သုံး ကောင်လုံး ဗီလိန် ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

အ ဖြစ်အပျက်အစမှာ ကျွန်တော် ဟာ ဒိန်ကြီးအိမ်အလည်သွားမိရာက စတာပါပဲ။

သူ့အိမ်မှာ နေကာမျက်မှန်ကြီးတပ်၊ အချစ်ဝတ္ထု၊ ခုနစ်အုပ်လောက် ပြန့်ကျဲလျက်နဲ့ ဇိမ်ကျနေတဲ့ ဒိန်ကြီးကို သွားတွေ့ ပါတယ်။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။ မျက်မှန်အမည်းကြီးနဲ့။ အာဖရိကယင်ကောင်ကြီး ကျနေတာပဲ”

ကျွန်တော် က ရောက်ရောက်ချင်း ပေါက်ကရံစကားလုံးနဲ့ထွင်းလိုက်တယ်။ ဒိန်ကြီးက အင်းခနဲ ညဉ့်ညဉ့်ပြီး မျက်မှန်ချွတ်ပြကာ ...

“မျက်စိစွန်နေလို့ကွ။ ဒီမှာ ကြည့် ...”

“ဟင် ... ”

ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဟုတ်တယ်။ မျက်လုံးနှစ် ဘက်ရဲ့ အစွန်းက ဘုသီးကြီးတွေ ထပြီး မျက်လုံး ပိတ်မတတ် ဖြစ်နေတယ်။

“ဟာ ... ပြန်တပ်ထားမျက်မှန်။ ရွံတာကွာ”

“မင်းကလည်း ...”

“မင်းကမလည်းနဲ့ တကယ်ရွံတာ။ ဒါနဲ့ ဒီအချစ်ဝတ္ထုကြီးတွေ က ဘာလုပ်တာလဲ။ ဪ ... သိပြီ။ ရည်းစားစာရေး ဖို့ စကားလုံးတွေ လိုက်နှိုက်နေတာမို့လား”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... ရှုး ... ငါ့အမေ ကြားသွားမယ်”

ဒီစကားအရဆို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းတာ မှန်သွားတဲ့သဘောပဲ။ ဒီကောင် ဘယ်သူ့ကို ရည်းစားစာ ပေးဖို့ ကြံနေပါလိမ့်။ ရည်းစားစာလည်း ပေးချင်၊ လူမိမှာ လည်း ကြောက်တဲ့ ဒီကောင်မျက်နှာက ဘုရား ရှိခိုးနေတုန်း အိမ်သာတက်ချင်လာတဲ့ ရုပ်နဲ့ ။

ကျွန်တော် က ပါးစပ်နဲ့ မပြောချင်တာမို့ ဒီကောင်မျက်နှာနား နားရွက်ကပ်လိုက်ပြီး နှစ် ကိုယ် ကြားအသံပေးဖို့ အမူအရာပြလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ဒီကောင်က ...

“ငါ ပန်ရွယ်ဆုလာဘ်ကို စာပေးမလို့ကွ”

“ဘာ ... ”

အဲဒီ အသံကို နှုတ်ကသာ တိုးတိုးထွက်တာ၊ စိတ် ကတော့ ဟိန်းသွားတာပဲ။

ဒီကောင်ကများ ကြံကြီးစည်ရာ။ ဒီကောင် သွားပေးတဲ့စာ ဟိုက အိမ်မြှော င်ချေးကျုံး ပစ်ရင် တောင် ကံကောင်း။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် က အဲ့လို ပစ်ပစ်ခါခါ မပြောရက်ပါဘူး။ အချွန်လေးနဲ့ မပေးလိုက် တယ်။

“အေး ... ကောင်းတယ်ကွ။ မင်းနဲ့ ပန်ရွယ်ဆို လိုက်တယ်”

“ဟာ ... အဲလောက်ကြီးတော့ မင်း မနှိမ်ပါနဲ့ကွာ။ မျှော်လင့်ချက်ရှိတယ်လောက် ပြောရင်ကို ငါပျော်ပါတယ်။ လိုက်တာ ကတော့ ဘယ်လိုက်မှာ လဲ။ ငါ့အသားက ဒီလောက်မဲတာကို”

အဲဒါလည်း သိသိလျက်နဲ့ ဒီကောင်က။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကလည်း ကျွန်တော် ရှေ့မှာ လာအား ငယ်ပြနေရင် မနေတတ်ဘူး။ ကြံဖန်အားပေးမိတတ်တာ။

“မင်းကလည်းကွာ ... ကျောက်သင်ပုန်းက ဘာအရောင် လဲ”

“အနက်ရောင် ”

“မြေဖြူကကော ...”

“အဖြူရောင် ”

“အဲဒါပဲလေ ... ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ မြေဖြူတောင်ပေါင်းရသေးတာပဲ။ မင်းကလည်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ကွန်ဖီဒန့်စ် (Confidence) ထားစမ်းပါ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒီကောင့်မျက်နှာ အဖီးလိုက် ပြုံး တက်လာတယ်။

“အေးကွ ... ဟုတ်တယ်နော်။ မင်းပြောမှ ငါအားတက်လာပြီ”

ဒါပေမယ့် တစ်ချက်ပြန်တွေ့ ပြီးစဉ်းစားနေပါသေးတယ်။

“ဒါနဲ့ ငါ ဒီလိုစာပေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ငါတို့ လူပျိုတော့ ဖြစ်ပါပြီနော့”

ဒိန်ကြီးက အဲလို အတွေ့ :ခေါင်နေပြန်တယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း အဲလိုကောင်မျိုး ကို ချောက်ချဖို့ ကျမ်းကြီးကျမ်းငယ်တွေ သိပ်ပိုင်ထားတာဆိုတော့ ...

“မင်းကလည်း မင်းမျက်ခွက်ကို မှန်ထဲမှာ ကြည့်ကြည့်ဦး။ ဝက်ခြံတွေ လက်ညှိုးတောက်မလွဲ ပေါက်နေတာ လူပျိုဖြစ်လို့ပေါ့ကွ။ ဆယ်တန်းကျောင်းသားတောင် ဖြစ်နေပြီပဲ။ “အပျိုစစ်စစ်၊ ဆယ့်သုံး နှစ် ၊ ဖုထစ်ဘာနှစ် သွယ်”ဆိုလားပဲ။ ကျမ်းတွေ ထဲမှာ

ဆိုထားတယ်ကွ။ မိန်းကလေးတွေ လည်း (၁၃)နှစ် ဆို အပျိုဖော်ဝင်ပြီတဲ့။

ရှေးတုန်းက ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းရေး ထားတဲ့ အိမ်မှု ခန်း ဓမ္မသတ် (၃၄)စောင်တွဲ အပိုင် (၃၃)မှာ လည်း ‘မိဘတို့သည် သားသမီးတို့ကို (၁၅) နှစ် ၊ (၁၆) နှစ် အရွယ်ရောက်ရင် အိမ်ထောင် ချပေး ရမည် ။ အကယ်၍ ထိုအရွယ်တွင် အိမ်ထောင် ချပေးထားခြင်း မရှိသော ကြောင့် သားသမီးက မသင့် လျော်သော အမှု ကိုပြု သော် အပြစ်မဆိုသာချေ’ လို့ ပါတယ်ကွ”

“ဟာ ... ဒါဆို ရှေးတုန်းက ဥပဒေပုံစံနဲ့ဆို မိန်းမတောင် ယူလို့ရပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ခွေး ဖြစ်ချင်ရင် ယူပေါ့ကွာ”

အဲဒီ လို ပိတ်ပြောလိုက်တော့ ဒီကောင်မျက်နှာလေး သေးသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ...။ သောက်မြင်က ကပ်လာပြီ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ တစ်မိန်းမတည်း မိန်းမနေတာ၊ နှာကိုဘူးတယ်။

“စတာပါကွာ။ လူ့အခွင့်အရေး အရ မင်းရည်းစားစာ ပေးခွင့်ရှိတဲ့အရွယ် ရောက်ပါပြီ”

‘ကျောင်းအုပ်ကြီးအုပ်ရင်တော့ သေပေါ့’လို့လည်း စိတ်ထဲက တစ်ဆက်တည်း ပြောမိပါတယ်။ ဟိုကောင်တော့ အပီပြို၊ နေတယ်။ ကျွန်တော် က လူ့အခွင့်အရေး တွေ ဘာတွေ ပြောလိုက်တော့ ဒီကောင် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အထင်ကြီးသွားပုံပေါ်တယ်။

“ဒါဆို မင်းကို ငါအားကိုးတော့မယ် ... သွေးခန့်။ ငါ့ကိုရည်းစားစာ တစ်စောင်လောက် ချီးမြှင့် ပါကွာ။ ဒီအချစ်ဝတ္ထုကြီးတွေ ကလည်း ငှားသာငှားလာတာ မျက်လုံးကမကောင်းတော့ ဘာမှဖတ်မရ ဘူး။ မင်းက ကဗျာတွေ စာတွေ လက်စောင်းထက်တာ အားလုံးအသိ။ မင်းရဲ့ စကားလုံးတွေ နဲ့ ငါ့ကို ကူညီပေးစမ်းပါကွာ ... နော်”

“ဟာ ... ငါစာရေး ရမှာ ပျင်းတယ်။ မင်းဘာသာရေး၊ ငါပါးစပ်ကပဲ
အော်ပေးမယ်”

“မျက်စိနာနေလို့ ကောင်းကောင်းမမြင်ရပါဘူးဆို ဘယ်လိုရေး ရမှာ တုန်း၊
မင်းကလည်း”

“ဒီမှာ ငါက လက်တွေ့ ယောင်နေတာကွ။ ဘောလ်ပင်မကိုင်နိုင်ဘူး”

ညက ခြင်ထောင်ကြိုး ချိတ်ဖို့ သံရိုက်ရင်း လက်ညှိုး ကို တူနဲ့ရိုက်မိတာ။
ရိုက်မိတာက ဘယ်ဘက်လက်ညှိုး ။ သူ့တစ်ချောင်းတည်း ယောင်နေတော့ ပျင်းနေမှာ
ဆိုးတာနဲ့ ညာဘက်လက်ညှိုး ကိုပါ တူနဲ့ထုလိုက်တာ။ အဲဒါကြောင့် အခုလို လက်ညှိုး နှစ်
ဖက်လုံး ညှိတူမှုတူလေး ယောင်နေတာပါ။

“ဒါဆို စောမင်းကို သွားရေး ခိုင်းရအောင်ကွ။ ဒီကောင်က လက်ရေး
လည်းလှတယ်။ ဒါမျိုး တွေ ဆို အိမ်သာအရမ်းတက်ချင်နေရင်တောင် အောင့်ထားပြီး
ကူညီတတ်တာ”

“ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့ကွာ”

ဒီလိုနဲ့ ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ စောမင်းအိမ်ရောက်တော့ စောမင်းကို
ရေမရောဘဲ တိုက်ရိုက် တွေ့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရုပ်က ‘သရုပ်မှန်’ မဟုတ်ဘူး။ ‘မော်ဒန်’
ဖြစ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လေးခွမုန့်ထားတဲ့ ကြွက်သိုးကြီးလို ထုံဝေဝေကြီး
ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် တို့ သူ့ရှေ့အနီးဆုံး နေရာ ရောက်နေတာတောင် သူက အဲဒီ
ပုံကြီးအတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော် တို့ရောက်ကြောင်းကို သိတာလိုလို၊ မသိ တာလိုလိုနဲ့။

“ဟေ့ကောင် ... စောမင်း၊ ဘာ ဖြစ်နေတာတုံး”

ဒိန်ကြီးက ပခုံးလှုပ်မေးလိုက်မှ ‘ဟင် ... ဟင် ...’ နဲ့ ဟောင်းလောင်းပွင့်နေတဲ့
ပါးစပ်ကြီးကို ‘ပလပ် ... ပလပ်’ မြည် အောင်သပ်ပြီး မျက်လုံးကိုလည်း ပွတ်သပ်ပြီး
ကြည့်တယ်။

“ဟင် ... သွေးခန့်နဲ့ ဒိန်ကြီး”

“အေး ... ငါတို့ပဲ။ မင်းပုံကြီးက ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ ... ငါ ... ငါ မူးနေတာကွ”

“ဟင် ...”

“ငါ အရက်မူးနေတာ”

သူ့အမေ သွေးတိုးရင်သောက်တဲ့ ကချင်ပေါင်းရည်ဆိုတာကြီးရှိတယ်။

ဆေးဥဆေးမြစ်တွေ ကို အရက်ပြင်းနဲ့ စိမ်ထားတဲ့ ဥစ္စာပေါ့။ အဲဒါကို အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတုန်း ချုံမလားဆိုပြီး စောမင်းက ခိုးသောက်ကြည့်တာတဲ့။ မချုံဘူး၊ အရသာက စိမ်းရွှေရွှေကြီးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အရသာတွေ သွားလို့ နောက်ထပ်တစ်ဝှက်နှစ် ဝှက်သောက်ရင်း အခုလို မရှူနိုင်မကယ်နိုင်၊ မကယ်နိုင် ငူငူငိုငိုကြီး မူးနေတာတဲ့။

“ခွေးမသား ... မင်း တအားငတ်တာပဲ”

သူ့ ဖြစ်စဉ်ပြီးတော့ ကျွန်တော် တို့ကလည်း လာရင်ကိစ္စကို ပြောရတယ်။

“ဒီလိုကွာ ... ဆုလာဘ်လေးကိုတော့ သူများ တွေ လုယက်မပြေးခင် ငါ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ကို သူ့အတွက်ရေးဖို့ သဝဏ်လွှာ ...”

“ပန်ရွယ်ကို စာပေးမလို့တဲ့။ အဲဒါ မင်းကိုလာရေး ခိုင်းတာကွာ ... ရှင်းလား”

ဒိန်ကြီး အ ဖြစ်သည်းတဲ့ အမူအရာနဲ့ပြောနေတာနဲ့ ကျွန်တော် ကပဲ ဘေးကနေ လိုရင်းတိုရင်း ပြောချလိုက်တယ်။

“မင်းတို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရေး ပါလား”

“မ ဖြစ်လို့ပေါ့ကွာ။ ငါက လက်နာနေတယ်။ ဘောလ်ပင်ကိုင်မရဘူး။

ဟိုကောင်ကလည်း မကြာ ခင် ကန်းတော့မယ့်နီးနီးကို မျက်လုံးနာနေတယ်။ ဘာမှမမြင်ရဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းကို လာရေး ခိုင်းကြ တာ”

“အေး ... ငါကလည်း မူးနေတာနော်။ အင်း ... ဒါပေမဲ့ အင်း ... ဖြစ်သွားမှာ ပါကွ။

အဟေး ...”

စောမင်းက မထူနိုင်အောင် ယိမ်းနေပေမဲ့ ရည်းစားစာဆိုတာမျိုး ဆိုတော့
စိတ်ပါသွားပုံရတယ်။ ချက်ချင်း ပဲ အလုပ်လက်ခံတဲ့စကားဆိုလာတယ်။

“လာ ... အိပ်ခန်းထဲ သွားရေး ကြမယ်”

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ဒိန်ကြီးက စတိုးဆိုင်က ဝယ်လာတဲ့ ရည်းစားစာရေး တဲ့
ပန်းရောင် စာရွက်လှလှလေးနဲ့ စာအိတ်လှလှလေးကို ထုတ်ပေးတယ်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ် သက်တောင့်သက်သာလှပြီးပဲ စာရွက်မှာ
ဘောလိပ်ငွေပြီး ရေး ဖို့ အသင့် ဖြစ်နေတဲ့ စောမင်းကို စကားလုံးတွေ ရွတ်ပြရတယ်။
ကျွန်တော်ရဲ့ နှုတ်ထွက် အကွာရာတွေ ကို စောမင်းက ရင်မှာ သွယ်ပြီး မှင်အပြာနဲ့
ခြယ်လိမ့်မပေါ့။

“သို့ ... ပန်ရွယ် ...”

“ဟေ့ကောင် ... ဆုလာဘ်လို့ လုပ်ပါကွာ။ ငါတို့တွေ က သူ့ကို
ဆုလာဘ်လို့ပဲခေါ်တာ။ ပန်ရွယ် လို့ခေါ်တာ မင်း တစ်ယောက် တည်း ရှိတယ်။ ပန်ရွယ်လို့
သွားရေး လိုက်ရင် ဒီစာကို မင်းပေးတဲ့စာလို့ ထင်သွားပြီး မင်းကို ပြန်ကြိုက်သွားဦးမယ်”

ဒိန်ကြီးက အဲလို မနာလိုအူတို စောဒကတက်ပြီး မုန်ယိုသေးတယ်။
သိပ်ကြည့်မရပေမဲ့ စကားကို ပြင်ပေးလိုက် ပါတယ်။

“သို့ ... ဆုလာဘ် ... နင့်ရဲ့ ဖုထွက်နေတဲ့ ...”

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ... ဘာပြောမလိုတုံး”

“ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါကွာ။ ဆုလာဘ် နင့်ရဲ့ ဖုထွက်နေတဲ့
လက်ဖဝါးပေါ်က မှည့်ကလေးပေါ်လို့ ပြောမလိုပါ”

“ဪ ... မှည့်ကိုပြောတာလား။ လန့်သွားတာပဲ ဟူး ...”

. ဒိန်ကြီးက မျက်မှန်ချွတ်၊ ချွေးသုတ်ပြီး လန်ပြတယ်။ စောမင်းက
ခေါင်းကြီးတယိမ်းယိမ်းနဲ့ ကုန်းရေး နေတယ်။ ခေါင်းကြီးက မူးလို့ ယိမ်းတာလား၊ ရေး
တဲ့စာထဲမှာ ဈာန်ဝင်ပြီး (တရုတ်စာပေ သမားတွေ ကဗျာရွတ်သလို) ခေါင်းကြီး
ဆန်ကောလှည့်သလို ယိမ်းနေတာလားတော့ မခန့်မှန်း တတ်ဘူး။

ကျွန်တော် အဲ့နှစ် ကောင်ကို အကဲခတ်ပြီးမှ ဆက်ရွတ်တယ်။

“ဆုလာဘ် နင့်ရဲ့ ဖုထွက်နေတဲ့ လက်ဖမိုးပေါ်က မှည့်ကလေးပေါ် ငွေရောင်
လိပ်ပြာလေး လာနားရင် ငါ့ရဲ့ အဆီပြန်တဲ့ နှာခေါင်းထိပ်မှာ လည်း ယင်ကောင်တစ်ကောင်
လာနားစေချင်တယ်”

“ဟင် ...”

ဒိန်ကြီးဆီက ဟင်ပဲထွက်လာတယ်။ နားမလည်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့
ပြန်မမေးသေးဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီ ကောင်ကို ခပ်တည်တည် တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ
ဆက်ရွတ်တယ်။

“ဆုလာဘ်ရေ ... မင်းခြေသလုံး ၆၆၆လေးကို ခွေးကိုက်တဲ့နေ့မှာ ကိုယ်လည်း
မြေတွင် :ထဲကို လက်တစ်ဆုံးနှိုက်ပစ်မယ်ကွာ”

“ဟာ ... ဒါဆို သေပြီပေါ့ဟ။ မင်းဟာက ဘာကြီးလဲ”

“ဘာ ... ဘာကြီးကမှာ တုံး၊ မင်းနားမလည်ဘဲနဲ့။ ပန်ရွယ်က (၁၇) မြင့်တယ်။
တော် ရုံ ရည်းစားစာမျိုး သွားရေး ပြီးပေးရင် ဟိုက နှပ်ချေးတောင် သုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။
ဒါကြောင့် ငါက အဆင့် မြင့်တဲ့ ရေး ဟန်တွေ ပါအောင် ဖန်တီးနေတာ။

အခုငါရေး တဲ့ နှစ် ကြောင်းက မင်းဟာ သူနဲ့ပတ်သက်လာရင် အရာရာ
တူညီချင်တဲ့ကောင် ဆိုတာကို ဖော်ပြနေတာပဲ။ သူ့မှည့်ကလေးပေါ် လိပ်ပြာနားရင်
မင်းနှာခေါင်းကို ယင်ကောင်နားရမယ်။ သူ့ခွေးကိုက်ရင် ငါမြေကိုက်မယ် အဲလိုကို
တူညီချင်စိတ် ပြင်းပြတာကို ငါကဖွဲ့နွဲ့ပြနေတာ”

“ဪ ... အဲလိုလား”

“မင်းကမှ သဘောမပေါက်ပဲ။ စောကြီးတောင် သဘောပေါက်တယ်။

ဟုတ်တယ်မို့လား ... စောကြီး”

စောမင်းခေါင်းကြီး ယိမ်းပြတယ်။ ပေါက်တယ်တဲ့။

ကျွန်တော် ဆက်ရွတ်နေတယ်။

“နင့်ဖိနပ်လေး သူများ တက်နင်းလို့ ပြတ်သွားတဲ့နေ့က ကိုယ်လည်း

ကိုယ့်ဦးထုပ်လေးကို ကျောင်းအပြန်လမ်းမှာ လွင့်ပစ်ခဲ့လိုက်တယ်”

“ကျွတ် ... နှမေရာစရာကြီးကွာ”

လို့ ဒိန်ကြီးတိုးတိုးရွတ်သေးတယ်။

ကျွန်တော် ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ရွတ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်

ရယ်ချင်လာတာနဲ့ အောင့် ထားရတယ်။

“မင်းကလည်းကွာ ... ငါ့စာသားတွေ ဒီလောက် (Good) နေတာကို ... နော် ...

စောကြီး၊ (Good) တယ် မဟုတ်လား”

စောကြီးက ခေါင်းယိမ်းပြတယ်။ (သေချာပါတယ်၊ အကောင်မူးနေတုန်း)

ကျွန်တော် ဆက်ရွတ် တယ်။

“နင့်ခေါင်းရင်းက ပန်းရုံမှာ စံပယ်တွေ ပွင့်တဲ့အခါ ငါ့အိမ်သာနားမှာ လည်း

ပခိုင်းပန်းတွေ ပွင့်ချင်တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောမယ်ဟာ နင်ခေါင်းကုတ်ရင် ငါ ‘ဖင်’ကုတ်မယ်”

“ဟေ့ကောင် ... ဒါ ရည်းစားစာကွ။ ‘တင်ပါး’လို့ ရေး မှ ယဉ်မှာ ပေါ့ကွ။ နော် ...

စောမင်း”

ဒိန်ကြီး ကျွန်တော် ကို ပြန်ခံပက်ရင်း စောမင်းကို လှမ်းစစ်ကူခေါ်သေးတယ်။

စောမင်း ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း (ကျောက်ဆည်ဆင်ကြီးလို) ခေါင်းကြီးပဲ ယိမ်းပြနေတယ်။

ဒီကောင် အခုထက်ထိ အမူးကို မပြေသေးပါဘူး။

“ဘယ်လိုလဲ ... စောကြီး။ မင်း ... ငါအော်ပေးနေတာတွေ ကို မှန်အောင်ရေး ရဲ့ လား”

“ရေး ပါတယ်ကွ ... အေ့ ... ငါ့ကို စိတ်ချစမ်းပါ ... အေ့”

အဲဒီ လေချဉ်တက်သံကြီးကကို စိတ်ချစရာ တစ်စက်မှမကောင်း။

ဒိန်ကြီးကလည်း မျက်လုံးမကောင်းတော့ ဒီကောင်ရေး တဲ့ စာကို မစစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် က လည်း နဂိုကတည်းက ပြီးပြီးရောသဘောနဲ့ ဆိုတော့ ဝင်မစစ်ခဲ့ဘူး။ ရည်းစားစာပြီးပြီးချင်းပဲ အိတ်ထဲ တန်းထည့်၊ တံတွေ :ဆွတ် ချိတ်ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ သုံးယောက် သား လက်ချင်းထပ်ပြီး ကြွေးကြော်လိုက်ကြသေးတယ်။

“မိုးပြိုရေကြီးလို့ မြေကြီးမီးတောက်ပါစေ ... ဒီခရီးအောင်မြင်ရမယ်”

ဒိန်ကြီးက စာကို တယုတယနဲ့ ရင်ထဲ ပိုက်သေးတယ်။ ရင်ခုန်ပြုံး ကြီးနဲ့ပေါ့။

“ငါ ... ငါ ... သူ့လွယ်အိတ်ထဲ ခိုးထည့်ရမယ်ကွ... ဟီး”

“ခွေးမသားတွေ ... တည့်တည့်ရပ်စမ်း။ ဟိုကောင် အခုမှလာပြီး နှပ်ချေပြုမပြန်။ ။ အာ ... ဒီကောင် လက်ကိုတည့်တည့်မြှော က်ပါဆိုကွာ ... ကဲကွာ”

စောမင်းခေါင်းကို ‘တုန်’ ခနဲ အကျွေးခံလိုက်ရတယ်။

ဒီအနန္တဂိုဏ်းဝင်ကြီးက သိပ်အဆဲကြမ်းပါတယ်။ ဒီဆရာကြီး လက်ထဲမှာ မိရတာ ကံကို အိတ်သွန်ဖာမှာ က် ဆိုးတာပဲ။

ဒိန်ကြီးအမှု က ကွင်းဆက်လိုက်ပြီး ကြံရာပါကျွန်တော် နဲ့ စောမင်းကိုပါ မီးခိုးကြွက်လျှောက်ခဲ့ပြီ။ ကျောက်သင်ပုန်းရှေ့မှာ ကျွန်တော် တို့ သုံးယောက် မတ်တပ်ရပ်နေရပြီ။ စောမင်းက အင်္ကျီချင်း ပြီနေလို့ လက်ကောင်းကောင်းမမြှော က်ရဲဘူး။ ဆရာက ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်မှ လက်ကိုပြင် မြှော က်တယ်။ ဒီတော့ အင်္ကျီချင်းပေါက်ထဲက ချို

င်းမွှေးစုလေးတွေ တိုးထွက်လာတယ်။ အော်ဂလီ ဆန်ချင်စရာ ... အော့ ...။

ပန်ရွယ်က သူ့ကိုပေးတဲ့စာကို ဆရာကြီးကို သွားတိုင်တာကိုး။ အမှန်တော့ သာမန်အားဖြင့် စာပေးရုံနဲ့ တော့ (မဟုတ်လည်း ရည်းစားစာတွေ မပြတ်ရောက်နေတဲ့) ပန်ရွယ်က ဒီလိုတုန့်ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းသူကျောင်းသားအချင်းချင်း တိုင်ကြတန်းကြဆိုရင် နေရခက်မှာ စိုးလို့ဆိုပြီး စာကို ဖြစ်ပစ်၊ မီးရှို့ပစ်ပြီး နေမြဲအတိုင်းနေမှာ ။ အခုဟာက တစ်မျိုး ကြီးပဲ။ ကြားထဲမှာ တစ်ခုခု ... အင်း ... တစ်ခုခုတော့ ...။

“ခွေးမသား ... လာစမ်း။ မင်းရေးတဲ့စာ မင်းဖတ်ပြစမ်း ... သူတောင်းစား”

ဆရာတွေ ဆဲတာ စိတ်ထဲမှာ စေတနာပါလို့၊ ဖရူသေ ဝါစာမထိုက်ဘူးလို့ဆိုတာ မှတ်သားဖူးတယ်။ အခုလည်း ဆရာက တုတ်ကြီး မြှော့ က်လို့ (တုတ်ကြီးက ပေါက်ပြားအရိုးလုပ်လို့ရလောက်မယ်) အသင့်ရွယ်ထားတယ်။

“ကျွန်တော် ရေးတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ စောမင်းရေးတာ။ သွေးခန့်ရွတ်ပြတာကို”

“ဟေ့ကောင် ... သောက်တွန့်မတက်နဲ့။ မင်းပေးတဲ့စာပဲ။ ဖတ်ဆိုဖတ်”

ဒိန်ကြီးက ပန်ရွယ်လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့တဲ့စာကို တစ်ခန်းလုံးကြားအောင် အော်ဖတ်ပြတယ်။ ပန်ရွယ်က သူ့ခုံမှာ သူမျက်နှာအပ်လို့ ငိုတယ်။ ရှက်လို့တဲ့။

ဒိန်ကြီးက အသံတုန်တုန်နဲ့ စဖတ်တယ်။ စစဖတ်ချင်း အသံမထွက် ဖြစ်နေလို့ ဆရာကတုတ်နဲ့ ‘တုန်’ခနဲ ခေါက်လိုက်ရသေးတယ်။ ဒီတော့မှ ...

“သို့ ... ဆုလာဘ် နှင့်ရဲ့ ဖုထွက်နေတဲ့မှည့်ပေါ် ငါ့နှာခေါင်းပေါ်နားနေတဲ့ ယင်ကောင်က လာနားလိမ့်မယ် ... ဟင် ...”

ဒိန်ကြီး သူ့စာသူဖတ်ပြီး ‘ဟင်’သွားတယ်။ ကျွန်တော် လည်း မျက်လုံးပြူး သွားတယ်။ တစ်ခုခု တော့လွဲ ... လွဲ ...။

“ဟေ့ကောင် ... ဆက်ဖတ်စမ်း”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ...။ ဆုလာဘ်ရေ ... နှင့်ခြေသလုံးကို ခွေးကော၊ မြွေကော ကိုက်ပါစေ၊ ဟင် ...”

ဒီနေရာမှာ လည်း တလွဲကြီးပဲ။ ကျွန်တော် နဲ့ ဒိန်ကြီး သိလိုက်ပြီ။ အလွဲတွေ က စောမင်းဆီက လာတာပဲဆိုတာကို။ မူးမူးနှင့် တလွဲတွေ ကြားကာ တလွဲတွေ ရေး လိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်မယ်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ‘စနက်’တွေ မို့လား။”

လို့ ကျွန်တော် လေသံသဲ့သဲ့နဲ့မေးတော့ ဒီကောင်က ငုံ့ထားတဲ့ ခေါင်းကြီးကို ယိမ်းပြုပြန်တယ်။ ဟူး ... တော် တော် ကို စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။

စာက ထူးဆန်းနေတော့ တစ်ခန်းလုံး မျက်လုံးတွေ လက်ပြီး နားတွေ ချွန်းနေအောင် စွင့်ထား ကြတယ်။

“နှင့် ဖိနပ်ပြတ်တဲ့နေ့မှာ ငါဦးထုပ်ရောင် :စားမယ်။ နှင့်ခေါင်းရင်းက အိမ်သာနားမှာ ပဒိုင်းပန်း တွေ ကော၊ စံပယ်ပန်းတွေ ကော ပွင့်နေကြတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောမယ်ဟာ ... နှင့်တင်ပါးကို ငါခေါင်းနဲ့ ပြေးတိုက်ချင်တယ်”

“ဝါး ...”

ခနဲ ကျောင်းသားထုရဲ့ ရယ်သံက တပြိုင်တည်း ပွင့်ထွက်လာပါတော့တယ်။ တချို့ . တွေ လည်း ဗိုက်နှိပ်ရယ်ကုန်ကြတယ်။ ပန်ရွယ် ကတော့ မငိုတော့ဘဲ မျက်လုံးစိမ်းကြီးနဲ့ ကျွန်တော် တို့ကို အဆိပ် ခတ်သတ်မဲ့ရုပ်နဲ့ ကြည့်နေပါတော့တယ်။

အဲဒီ နေ့က ကျွန်တော် တို့ သုံးကောင်စလုံး အိမ်သာတွေ လိုက်ဆေးရတယ်။ ဘောလုံးကွင်းထဲ မြက်ပေါက်ရတယ်။ ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့။

...

ပြဿ နာပြီးလို့ သုံးလေးရက်ကြာတော့ ပန်ရွယ်နဲ့ကျွန်တော် တွေ ကြတယ်။ သူက ခါးသေးသေး လေးပေါ် လက်နှစ် ဖက်ထောက်ပြီး ...

“ဘာလဲ ... နင့်ကိုပေးတဲ့စာက ငါပေးတဲ့စာမဟုတ်လို့ ခုလုခုလု ဖြစ်နေတာမို့လား”

“အောင်မယ် ... အောင်မယ် ... နင့်ကိုနင် ဘာများ မှတ်နေသလဲ”

“ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်လိုမှတ်သလဲဆိုတော့ ‘ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်’၊ သဲသဲလှုပ်တဲ့ ဘဲဘဲရုပ်’၊ ‘ကိုယ်လုပ်တော် တစ်သိန်း၊ အထိနန်းတော် တစ်ကုဋေ၊ ခြေတော် တစ်သောင်း၊ မောင်းမလေးထောင် ကြည့်တဲ့ကောင် ...’ အဲလိုမှတ်တယ်ဟ”

ပြောင်းဖူးရိုးနဲ့ ကောက်ထု သွားပါတယ်။ (ဟီး ... နည်းတောင်နည်းသေး)

သူ့ဘယ်လောက်သောက်မြင်ကပ်ချင်သွားမှန်း သိပေမဲ့ အဲလိုစာချိုး လိုက်ရတာ ကိုက ပါးစပ်ထဲ ဘယ်လိုအရသာတွေ မှန်းမသိ။

ဒိန်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဲဒီ ရက်က သူ့ကိုမထိခလုတ်၊ ထိခလုတ်စကြသေးတယ်။ သူလမ်းသွား ရင် ‘ဘယ်ညာ ... ဘယ်ညာ’ လို့ မစတော့ဘဲ အဲဒီ အစား ‘ဒိန်ညာ ... ဒိန်ညာ’လို့ အော်ကြတော့တယ်။

အဲဒီ တော့ သူက စားလက်စဒိန်ခဲဘူးကိုတောင် မစားတော့ဘဲ အမှိုက်ပုံးထဲ လွှင့်ပစ်တော့ တယ်။ ဒိန်ကြီး ကတော့ သိပ်ပျော်တာပေါ့။ ‘မင်းတို့ကလည်း မစကြပါနဲ့ကွ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... သူရက်နေမှာ ပေါ့ ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...’ ဆိုပြီး ပါးစပ်ကို မစေ့တော့ဘူး။ ပန်ရွယ်နဲ့ စခံရရုံနဲ့တင် အဲလိုပျော်တဲ့ကောင်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ရက်ပိုင်းသာ သူ့ကို ဒိန်ကြီးနဲ့ စကြတာ။ နောက်ပိုင်းရက်တွေ ရောက်တော့ ကျွန်တော် နဲ့ စကြပြန်ရော။ ဒါကလည်း ကျောင်းသားစုံညီပွဲမှာ ကျွန်တော် ရေး ခဲ့တဲ့ နံရံကပ်ကဗျာ ကြောင့် ပါ။ ကဗျာက ရိုးရိုးရယ်ပါ။ ကျိတ်ပုန်းခုတ်နေရတဲ့ ချစ်သူလေး ကိုယ့်ကို ပြန်ကြည့်ဖို့အရေး ဘုရားမှာ တိုင်တည်ပြီး ဆုပန်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါ။ ကဗျာအပေါ်ပိုင်းက အေးဆေးပါပဲ။ အောက် ပိုင်းအချုပ်ဒီကျမှ သူများ တွေ က ပြည်တည်တည်နဲ့ သမုတ်ချင်စရာ ဖြစ်သွားတာ။

အမြန်ကွယ် အခုတစ်သက်

ပန်ရွယ်ဆုလာဘ်မယ်

အပြန်ဝယ် သူ့အတွက် ပန်းခက်သီ၍ ...

ဆိုတဲ့အပိုဒ်ပေါ့။

“တွေ့လား ... ဒီကောင် ပန်ရွယ်ဆုလာဘ်ကို ကဗျာထဲမှာ ကို ထည့်ရေး

ပြလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီနံကြီးကို ရွတ်ပြပေးတဲ့ ရည်းစားစာကျတော့ မြွေကိုက်တာတွေ

ကော၊ ဖိနပ် ပြတ်တာတွေ ကော ပေါက်ကရဲတွေ ချည်းပဲ။ အခု သူ့အတွက် သူရေး

တဲ့ကဗျာကျတော့ ရှယ်ပဲ။ ဒီကောင် အာဂကောင်ပဲ”

အဲလိုအသံတွေ ထွက်လာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေ ဟာ ပန်ရွယ်နဲ့ ကျွန်တော် ကို ရှိုး တိုးရှန်းတန်းမ ဖြစ်စေခဲ့ဘူး။

ဒါကလည်း သူနဲ့ကျွန်တော် ဟာ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် ရင်ခုန်ဖို့မေ့နေတဲ့

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေတာ၊ ခြံ ချင်းကပ်လျက် ကစားဖော် ဖြစ်နေတာတွေ ကြောင့်

လည်း တစ်ပိုင်းအပါအဝင်ပေါ့။ သူကလည်း ရင်ခုန် တဲ့ အမူအရာမပြဘူး။ မုန့်စားလိုက်၊

ရေသောက်လိုက်၊ စာကျက်လိုက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ကလည်း အတန်းထဲက ခပ်ဒူဒူကောင်တွေ

ကို ချောက်ချလိုက်၊ ဘောလုံးကန်လိုက်၊ စာနည်းနည်း ကြည့်ပြီး အိပ်ငိုက်လိုက်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် တခြားသူတွေ ရဲ့ မျက်လုံးအသီးသီးမှာ တော့ ကျွန်တော် နဲ့ သူ့ကို

သီးသန့်နယ်မြေ လေးအဖြစ် တွဲပြီး မြင်ခဲ့ကြပါပြီ။